

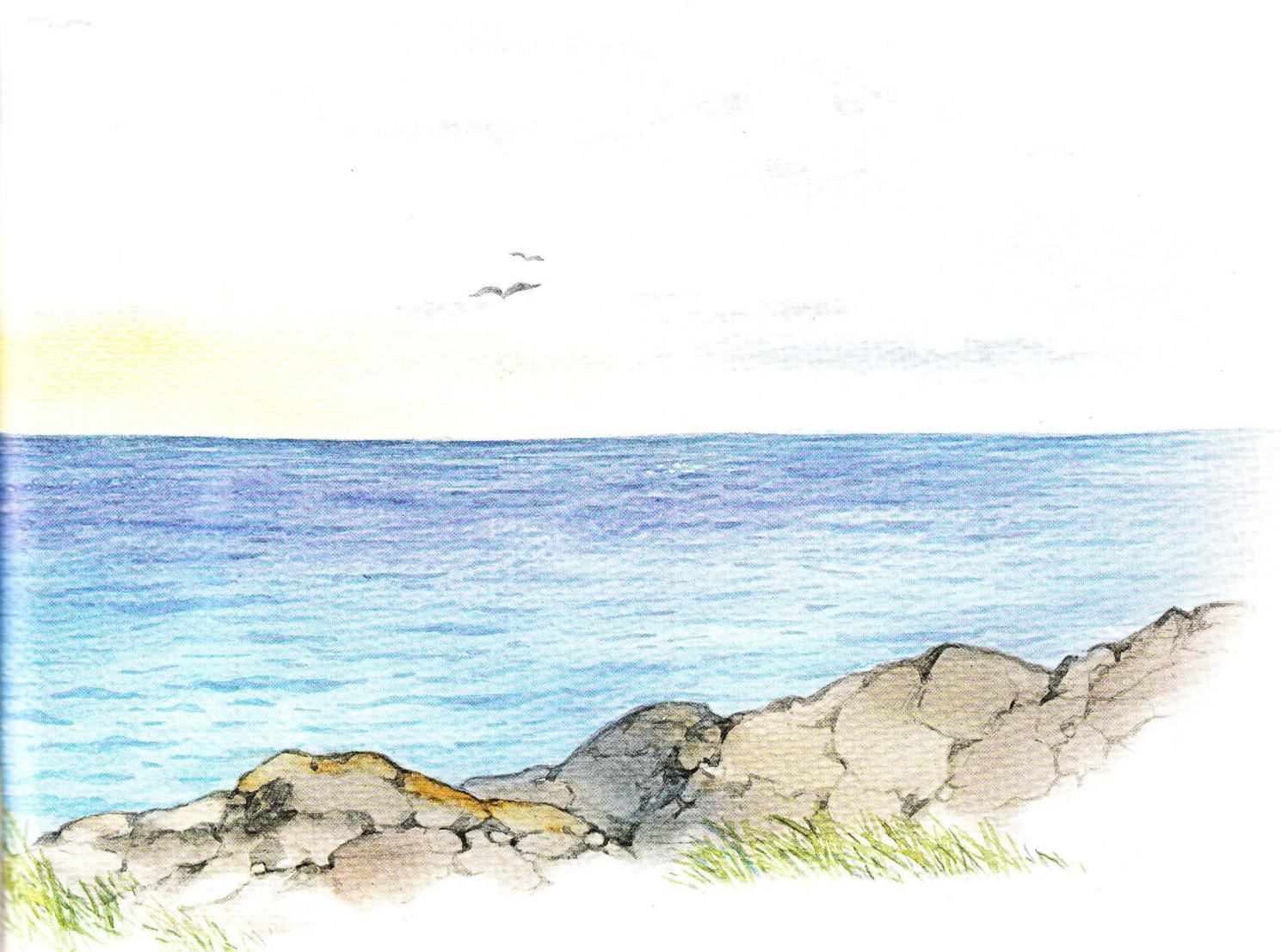
DEDIC ACEASTĂ CARTE
MEMORIEI PĂRINȚILOR MEI
RAISA ȘI ION BÂRLĂDEANU

Cuprins

DESPRE BAȘTINA MEA	4
COMPASIUNE ȘI EVLAVIE	6
DEALUL DRĂGUȚEI	8
LA ORAŞ	10
CUPTORUL	12
BALOANELE	18
DE SĂRBĂTORI	22

FUGA DE VACI	26
LA SOBARI	28
ROCHIȚA DE MĂTASE	30
INCIDENTUL	32
PAPARUDA	34
PRIETENA MEA	36
MONEDA	40
ȘCOALA	42
PĂDUREA	50

Satul în care m-am născut – Tătărăuca Veche – păstrează în denumirea sa ecoul îndepărtat al unei istorii dramatice prin care a trecut neamul nostru rezistând invaziilor străine. E aşezat în Câmpia Sorocii, printre dealuri și văi, nu departe de Nistru și de Cetatea de Scaun, care aduna altădată oștenii lui Ștefan cel Mare. Tata îmi povestea că numele satului se trage din vremuri vechi, de la femeia unui răzeș care, în chinurile nașterii, ar fi omorât un tătar.

Să fi fost aşa sau nu, nu ştiu, dar îmi plăcea să mă consider descendenta dintr-o viață de oameni demni și curajoși, să locuiesc aici și să învăț de la consătenii mei cum se trăiește printre oameni.

Casa noastră se afla chiar în centrul satului și pentru acele timpuri era destul de răsărită. Fusese făcută odată cu biserică, iar cel care-o construise, Ion al Zânei, era, în vremea respectivă, stareț. Nu ştiu sigur ce grad de rudenie aveam cu el, și în ce împrejurări casa treceuse în posesia bunicilor mei dinspre mamă – Petru și Eufrosinia Sârbu, dar îmi amintesc că

mergeam cu neaca la mormântul lui de Paștele Blajinilor, unde-mi plăcea să mă joc, presărând piatra funerară cu floricele albastre.

Pe bunelul Petru, care se zice că era un munte de om, frumos și bun la suflet, nu l-am cunoscut, căci murise de Tânăr, ca urmare a rănilor căpătate în război.

Bunica era, la vremea când mă născusem eu, o femeie bătrână și cam amărâtă, care, un timp după nașterea mea, nu putea să-mi pronunțe numele, și atunci când era întrebată de câte vreun consătean cum o cheamă pe nepoată, striga la mătușa Liza să-l dumerească ea pe curios. Pesemne că ambiția cu tentă intelectuală a tatălui meu de a se desolidariza de tradiția țărănească și de a mă numi Lucreția, nume foarte rar prin împrejurimi, a cam deranjat-o și nu i-a putut-o ierta niciodată și nici pe mine nu m-a copleșit cu prea multă dragoste. Ce-i drept, nu am suferit din această cauză și cu diverse prilejuri îmi plăcea s-o cicălesc și să mă iau la gâlceavă cu ea.

Despre părinții tatălui meu nu mi-au rămas prea multe amintiri, doar faptul că bunica ar fi ajuns la noi în sat ascunsă în desaga tatălui său, preot de origine poloneză, care se refugiase aici dintr-o localitate afectată de ciumă.

Mai țin minte ziua când l-am văzut pe tata plângând și spunându-mi că murise bunelul Anton. Să fi avut atunci doi-trei ani, dar mi s-a întipărit perfect în amintire ceremonia înmormântării dintr-o toamnă ploioasă și sentimentul că se întâmplase ceva grav care trebuia memorat.